

ΑΝΘΡΩΠΟΚΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΣΤΟΝ 21^ο ΑΙΩΝΑ

Ιωάννης Ρήγκος

Δρ. Ανθρώπινης Γεωγραφίας και Πολιτικής Επιστήμης

Εισαγωγή

Αν θέλουμε να αντιληφθούμε τον ρόλο και τον λόγο των οξυμένων προσφυγικών ροών που αντιμετωπίζει σήμερα ο πλανήτης, θα πρέπει να κατανοήσουμε πλήρως το πλαίσιο και γενεσιουργό παράγοντα που δίνει σε ένα διαχρονικό φαινόμενο τις σημερινές διαστάσεις του. Οι σημερινές προσφυγικές ροές βρίσκονται σε έξαρση και σε διαρκή κρίση (Baldwin et al., 2019· Parekh, 2020). Αυτό το δοκίμιο υποστηρίζει ότι οι κρίσεις του προσφυγικού φαινομένου αποτελούν ένα μόνο μέρος των πολλαπλών κρίσεων που χαρακτηρίζουν τη γεωλογική εποχή μας.

Ανθρωπόκαινος και Κρίσεις

Δεν είναι τυχαίο πως εξέχοντες επιστήμονες, με πρώτους τον βραβευμένο με το Νόμπελ Χημείας Ολλανδό Paul Crutzen και τον Eugene Stoermer (2000), χαρακτήρισαν την εποχή των πολλαπλών και πολλές φορές επικαλυπτόμενων κρίσεων, Ανθρωπόκαινο. Αυτές οι κρίσεις περιλαμβάνουν την κλιματική αλλαγή και φαινόμενα περιβαλλοντικής υποβάθμισης, συμπεριλαμβανομένης της ερημοποίησης, αποψίλωσης των δασών, υποβάθμισης της γης και της λειψυδρίας. Αυτές οι οικολογικές διαταράξεις συντελούν καθοριστικά στην όξυνση του προσφυγικού (Baldwin et al., 2019). Για την ακρίβεια, οι δυο αυτοί επιστήμονες πρότειναν την Ανθρωπόκαινο ως τη νέα γεωλογική εποχή, κατά την οποία ο άνθρωπος θεωρείται ότι έχει πλέον την ικανότητα να διαταράξει επιτυχώς την πλανητική ισορροπία στο σύνολο της (Hamilton, 2017).

Παρόλο που δε συμφωνούν όλοι όσοι έχουν ασχοληθεί με την Ανθρωπόκαινο για το πότε ακριβώς ξεκίνησε, ούτε και στο τι ακριβώς σημαίνει ο όρος, τα κυρίαρχα αφηγήματα συγκλίνουν σε ένα γεγονός. Αυτό είναι ότι χρειαζόμαστε μια αλλαγή παραδείγματος, όπως το προσδιόριζε ο Thomas Kuhn (1996), αναφερόμενος στην αλλαγή επιστημονικού παραδείγματος και πώς αυτό επιτυγχάνεται, μέσα από μια διαδικασία αντα-

γωνισμού μεταξύ δύο ή περισσότερων σχολών σκέψης.

Όσον αφορά την Ανθρωπόκαινο, κάποιοι ερευνητές προσδιορίζουν την απαρχή της νέας γεωλογικής εποχής αμέσως μετά την επικράτηση των πρώτων ανθρώπινων αγροτικών κοινωνιών, πριν από περίπου 10 χιλιάδες χρόνια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Certini & Scalenghe (2015), οι οποίοι εξισώνουν την προηγούμενη γεωλογική εποχή, δηλαδή την Ολόκαινο με την Ανθρωπόκαινο, επιχειρηματολογώντας ότι στην ουσία μιλάμε για ένα άλλο φανταχτερό όνομα για να πούμε το ίδιο πράγμα.

Αντιθέτως, ο Paul Crutzen, θεωρεί ότι η Ανθρωπόκαινος ξεκίνησε με τη Βιομηχανική Επανάσταση, μεταξύ 18ου και 19ου αιώνα. Με βάση τον ισχυρισμό αυτό, ο οποίος βασίζεται σε μαθηματικά δεδομένα που αφορούν την κατακόρυφη αύξηση του διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα του πλανήτη, παρατηρείται, επί του πρακτέου, μια ποιοτική και ποσοτική διαφορά μεταξύ της προ- και της μετά-βιομηχανικής περιόδου, εφόσον ο συνδυασμός νέας τεχνολογίας μεγάλης κλίμακας και νέων παραγωγικών τεχνικών με την αέναη συσσώρευση κεφαλαίου και την πίστη στην ατέρμονη οικονομική μεγέθυνση ως στόχο για την επιδίωξη της κοινωνικής ευημερίας, όξυνε σημαντικά φαινόμενα οικολογικής αστάθειας (Hamilton, 2013).

Βέβαια, υπάρχουν και ορισμένοι επιστήμονες που παρατήρησαν ότι η περίοδος μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο επέτεινε ακόμα περισσότερο το φαινόμενο παραγωγής διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα, λόγω της μαζικής καταναλωτικής κουλτούρας που αναδύθηκε (Görg et al., 2020· McNeill & Engelke, 2014· Steffen et al., 2015). Γι' αυτόν τον λόγο, εκείνοι θεωρούν αυτό που ονομάζουν «Μεγάλη Επιτάχυνση» (Great Acceleration) ως την απαρχή της νέας γεωλογικής εποχής.

Η δική μου θέση συντάσσεται με αυτήν του Paul Crutzen και του Eugene Stoermer, εισφέροντας, επιπλέον, την παρατήρηση πως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο τα φαινόμενα παγκόσμιας οικολογικής αποσταθεροποίησης οξύνθηκαν σημαντικά. Αντιλαμβάνομαι, λοιπόν, τη διευρυμένη κρίση του προσφυγικού φαινομένου ως τμήμα της οικολογικής αποσταθεροποίησης που προέρχεται από τον τρόπο που η ανθρωπότητα μετά τη Βιομηχανική Επανάσταση καταφέρνει να επιτελέσει με αυξανόμενους ρυθμούς. Επομένως, με απλά λόγια, κάποιος δε θα έπρεπε, συλλήβδην, να κατηγορεί την ανθρωπότητα για τη δημιουργία της Ανθρωπόκαινου και τις κρίσεις που αυτή η νέα εποχή (ανα)παράγει, αλλά συγκεκριμένες παραγωγικές πρακτικές και λογικές, οι οποίες οδηγούν στην επίταση των κρίσεων, όπως αυτή του

προσφυγικού.

Το Προσφυγικό ως μέρος της Ανθρωποκαΐνου

Αυτό που επιθυμώ να καταστήσω σαφές με τα παραπάνω, είναι ότι η αποσταθεροποίηση διάφορων οικολογικών συστημάτων θέτει σε κίνδυνο και αμφισβήτηση ζωές και δικαιώματα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η υποβάθμιση του περιβάλλοντος επηρεάζει το πού και πώς μπορούν να ζήσουν οι άνθρωποι. Οδηγεί στον ανθρώπινο εκτοπισμό και στην αναγκαστική μετανάστευση απειλώντας ζωές και καθιστώντας τα προς το ζην των ανθρώπων δυσβάσταχτα, ιδιαίτερα των φτωχότερων και πιο ευάλωτων.

Την ίδια στιγμή, οι ένοπλες συγκρούσεις οδηγούν σε ακόμη περισσότερες ροές ανθρώπων, που επιχειρούν να διαφύγουν από τη βία είτε εντός των χωρών τους (εσωτερικός εκτοπισμός) είτε πέρα από διεθνή σύνορα (πρόσφυγες). Η ανάλυση των εμφυλίων πολέμων τα τελευταία 70 χρόνια δείχνει ότι τουλάχιστον το 40 τοις εκατό συνδέεται με τον αμφισβητούμενο έλεγχο ή τη χρήση φυσικών πόρων, όπως η γη, το νερό, τα ορυκτά ή το πετρέλαιο (United Nations Environment Programme, 2009).

Είναι, επίσης, σημαντικό να θυμόμαστε ότι η ίδια η μετατόπιση ενδέχεται να έχει οικολογικές επιπτώσεις, προκαλώντας περιβαλλοντική υποβάθμιση που δύναται να παρατείνει την έκτακτη ανάγκη ανθρωπιστικής βοήθειας ή να επιδεινώσει τις σχέσεις με τις κοινότητες υποδοχής. Η άτυπη αστικοποίηση ή οι αποδιοργανωμένοι προσφυγικοί καταυλισμοί μπορούν να ασκήσουν πίεση σχετικά με πρωτογενείς φυσικούς πόρους, όπως το νερό ή την ενέργεια, όπως επίσης και διακινδυνεύοντας τις βασικές διατροφικές ανάγκες των ανθρώπων. Τέτοιες καταστάσεις είναι δυνατό να υπονομεύσουν τις υπηρεσίες οικοσυστήματος, να οδηγήσουν σε κινδύνους για την υγεία από ακατάλληλη διάθεση απορριμμάτων, καθώς και να θέσουν τα εκτοπισμένα άτομα σε άμεσο ανταγωνισμό με τις τοπικές κοινότητες (Xu et al., 2013).

Η πρόσφατη έρευνα για την παγκόσμια ανισότητα που είδε το φως της δημοσιότητας, επιβεβαιώνει αυτό που πολλοί κριτικοί αναλυτές και επιστήμονες παρατηρούν: Ότι, δηλαδή, οι γεωπολιτικές εντάσεις και οι οικολογικές κρίσεις προέρχονται, κυρίως, από την κοινωνική αδικία που γεννάει η οικονομική συσσώρευση και η αέναη οικονομική μεγέθυνση (Chancel et al., 2022). Κατανοώντας αυτό το πλαίσιο της ανισότητας που δημιουργεί η αέναη οικονομική μεγέθυνση και, κυρίως, αυτοί που κατέχουν τα μέσα παραγωγής, κάποιος θα μπορούσε να κάνει την ερώτηση: Είναι, λοιπόν, ο όρος «Ανθρωπόκαινος» αρκετά κατάλληλος για να χαρακτηρίσει μια εποχή που τις προσφυγικές ροές τις προκαλούν, ως επί το πλείστον, τα μεγάλα

συμφέροντα; Για τον λόγο αυτό, Μαρξιστές ερευνητές προτείνουν τον όρο «Καπιταλόκαινος» (Capitalocene), αντί αυτού της Ανθρωπόκαινου.

Είναι, ωστόσο, αποκλειστικό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού η συσσώρευση πλούτου σε λίγα χέρια και η αέναη οικονομική μεγέθυνση; Κάτι τέτοιο δεν αποδεικνύεται επιστημονικά όσο και αν έχουμε συνηθίσει να κατηγορούμε τον καπιταλισμό για όλα τα δεινά των νεωτερικών κοινωνικών σχηματισμών. Αρκετά είναι τα παραδείγματα κομμουνιστικών καθεστώτων που αποδεικνύουν ότι η αέναη οικονομική μεγέθυνση είναι αυτοσκοπός των κρατικών μηχανισμών και υπαρξιακό στοιχείο επιβιώσής τους μέσα στους εθνικογεωπολιτικούς ανταγωνισμούς. Μάλιστα, έχει παρατηρηθεί ότι τα κομμουνιστικά καθεστώτα, στην προσπάθεια τους να ανταγωνιστούν τα καπιταλιστικά προγράμματα ανάπτυξης και πολεμικών εξοπλισμών, παρήγαγαν μεγαλύτερες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα (Hanusch, 2018). Εξαιτίας των παραπάνω, πολλοί ερευνητές που υποστηρίζουν την ευστοχία του όρου Ανθρωπόκαινο, επιχειρηματολογούν αναφέροντας ότι η ονομασία αυτή δεν απορρίπτει την τεράστια ευθύνη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Αυτό που πλέον εισέρχεται στη συζήτηση είναι ο τρόπος που δρουν διαφορετικές ομάδες συμφερόντων σε μια κοινωνία και, κυρίως, επειδή η πίστη στην οικονομική μεγέθυνση έχει συνδεθεί με την κοινωνική ευημερία. Πρακτικά, αυτό σημαίνει ότι ο όρος Ανθρωπόκαινος αναγνωρίζει ότι ο δρών ως καταναλωτής (που καταναλώνει τα παραχθέντα προϊόντα και υπηρεσίες) δεν έχει την ίδια ευθύνη για την κλιματική αλλαγή και το προσφυγικό, με το εργοστάσιο που παράγει μη βιώσιμα καταναλωτικά αγαθά και υπηρεσίες από τα πλούσια εδάφη ασταθών πολιτικά χωρών. Μάλιστα, θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι πλέον έχει μερικώς αποσυνδεθεί η παραγωγή υπηρεσιών και προϊόντων από την καταναλωτική ζήτηση (Ebrahimiarijestan & Wang, 2017· Haas et al., 2018). Η οικονομική μεγέθυνση, δηλαδή, λειτουργεί ανεξαρτήτως αν καλύπτει ανθρώπινες ανάγκες και έτσι ο πλανήτης καταστρέφεται χωρίς να υπάρχει η ανάγκη. Επομένως, γίνεται κατανοητό ότι και η Ανθρωπόκαινος είναι ένας όρος που εμπεριέχει μια κριτική ανάγνωση/προσέγγιση, κατά την οποία το πρόβλημα εντοπίζεται ως δομικό, αλλά όχι αποκλειστικά ως καπιταλιστικό.

Μέσα από αυτό το πρίσμα, μπορούμε να πούμε ότι ο όρος Ανθρωπόκαινος και μια αναστοχαστική κριτική αυτού, στην ουσία δεν παραβλέπει τις ανισότητες μεταξύ διαφορετικών υποκείμενων, κοινωνικών ομάδων και παραγωγικών μηχανισμών. Επομένως, η Ανθρωπόκαινος αναγνωρίζει την ανάγκη, αλλά και τη μεγάλη ευθύνη των παραγωγικών μηχανισμών στην εύρεση πλουτοπαραγωγικών πηγών, όπως και τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς που ευθύνονται για τον πόλεμο και την οικολογική αστά-

θεια και επιτείνουν σήμερα την προσφυγική κρίση (Chakrabarty, 2018).

Προσφυγικό και Ελλάδα

Η Ελλάδα είναι μια χώρα που γεωγραφικά βρίσκεται σε ένα σταυροδρόμι πολιτισμών, μεταναστευτικών και προσφυγικών ροών. Παράλληλα, η χώρα είναι μέλος της Ευρωπαϊκής ένωσης και έχει υπογράψει συνθήκες και κανονισμούς, εξαιτίας των οποίων, δεσμεύεται και νομικά. Ο πιο πρόσφατος κανονισμός, από αυτούς που αφορούν το προσφυγικό, είναι εκείνος του Δουβλίνου. Σύμφωνα με αυτόν, η χώρα υποδοχής/εισόδου οφείλει να είναι και η χώρα στην οποία το εισερχόμενο υποκείμενο πρέπει να ζητήσει άσυλο, εφόσον αυτή η χώρα θεωρείται ασφαλής (Χριστόπουλος, 2020α).

Όπως ορθά παρατηρεί ο καθηγητής Πολιτειολογίας Δημήτρης Χριστόπουλος, η Ελλάδα είναι χώρα η οποία μέχρι πρόσφατα δεν είχε οργανωμένο σχέδιο αντιμετώπισης του προσφυγικού ζητήματος (Χριστόπουλος, 2020α). Η πιο πρόσφατη προσπάθεια οργάνωσης της στρατηγικής της χώρας έγινε επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το 2019, οπότε και η στρατηγική αυτή διακόπηκε με την εκλογή της Νέας Δημοκρατίας για τη διακυβέρνηση της χώρας. Από εκεί και πέρα, η χώρα γύρισε ξανά στη λογική της «ασπίδας» της Ευρώπης (Χριστόπουλος, 2020β).

Σύμφωνα με τον Χριστόπουλο, όπως ο ίδιος αναφέρει στο τελευταίο του βιβλίο με τίτλο: «Αν το προσφυγικό ήταν πρόβλημα, θα είχε λύση», η Ελλάδα ακολουθεί μια διπλή στρατηγική. Από τη μια, επενδύει σε μηχανισμούς καταστολής, φύλαξης και περιφρούρησης των συνόρων και των προσφύγων που εισέρχονται στην χώρα και, από την άλλη, προσπαθεί να καταστήσει των εαυτό της ως μη ασφαλή χώρα, ανεξάρτητα αν αυτό οδηγεί σε ποινές έναντί της, ώστε να μην μπορούν να αιτούνται άσυλο οι εισερχόμενοι σε αυτή (Χριστόπουλος, 2020α).

Παράλληλα, η Ευρωπαϊκή πολιτική που ρίχνει το μεγαλύτερο βάρος στις χώρες εισόδου της Ένωσης, όπως η Ελλάδα, η Ισπανία, Ιταλία και Πορτογαλία, φανερώνει ότι δεν υπάρχει μια ισόρροπη συν-ευθύνη για ένα πολύ-παραγοντικό πρόβλημα, που, όπως φαίνεται, δεν πρόκειται να σταματήσει λόγω των αποτρεπτικών πολιτικών των κρατών μελών αυτής. Παράλληλα, αυτή η προσέγγιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης δείχνει ότι δεν υπάρχει διάθεση αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών μελών, αλλά ούτε και διάθεση για να αλλάξει αυτή η στρατηγική, εφόσον οι κυβερνήσεις των χωρών εισόδου συνεχίζουν να λαμβάνουν επιδοτήσεις από την Ε.Ε, για να αναπτύσσουν νέες δομές φύλαξης, μηχανισμούς ελέγχου και αποτροπής νέων προσφυγικών ροών.

Αν ακολουθήσουμε αυτή τη συλλογιστική, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι, ενώ η Ανθρωπόκαινος δημιουργεί εντεινόμενες συνθήκες για το προσφυγικό φαινόμενο, χώρες, όπως η Ελλάδα, αλλά και η γενική αντιμετώπιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες της νέας γεωλογικής εποχής και των πολλαπλών κρίσεων αυτής.

Από τα παραπάνω, διαφαίνονται δυο βασικές παρατηρήσεις. Η πρώτη είναι ότι διεθνείς οργανισμοί, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν απαντούν στην πρόκληση του προσφυγικού με αλληλεγγύη ούτε με ισότητα απέναντι στα διαφορετικά κράτη μέλη. Η δεύτερη είναι ότι τα μέτρα καταστολής που λαμβάνουν επιμέρους κράτη δεν πρόκειται να σταματήσουν τις προσφυγικές ροές, πάρα τις περιστασιακές μειώσεις αυτών. Ο λόγος γι' αυτό είναι ότι το προσφυγικό είναι δομικό ζήτημα και οφείλεται σε παράγοντες όπως αυτός της βίαιης μετακίνησης πληθυσμών είτε για λόγους πολεμικών συγκρούσεων και πολιτικής αστάθειας είτε για λόγους αδυναμίας πρόσβασης σε αγαθά και πλουτοπαραγωγικές πηγές είτε, εν τέλει, λόγω αποσταθεροποίησης οικολογικών συνθηκών και περιβαλλοντικών καταστροφών.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

Αν, λοιπόν, αποδεχθούμε ως κοινωνίες ότι η Ανθρωπόκαινος είναι μια νέα συνθήκη, καθοριστική για τις ζωές μας και ότι οι κρίσεις είναι θεμελιώδες φαινόμενο αυτής της νέας γεωλογικής εποχής, τότε θα μπορέσουμε να ξεκινήσουμε μια συζήτηση για το πώς μπορούμε να ανταπαντήσουμε στις προκλήσεις και στις αλληπάλληλες και αλληλεπικαλυπτόμενες κρίσεις. Άλλωστε, η συζήτηση για την αδυναμία των σημερινών (νεωτερικών) πολιτικών θεσμών να απαντήσουν στα προβλήματα της Ανθρωπόκαινου έχει ήδη ανοίξει (Dryzek & Pickering, 2019). Οι δυτικές δημοκρατίες, όπως υποστηρίζει ο John Dryzek και ο Thomas Pickering (2019), βιώνουν μια υπαρξιακή κρίση, καθώς οι πολιτικοί θεσμοί του σήμερα είναι προϊόν της προηγούμενης γεωλογικής εποχής (Ολόκαινου) και, επομένως, είναι λογικό να μην μπορούν να απαντήσουν στα προβλήματα της Ανθρωπόκαινου.

Ο φόβος που ανακύπτει από αυτήν την συζήτηση είναι μήπως, τελικά, οδηγηθούμε να απαντήσουμε στα προβλήματα και στις κρίσεις αυτής της νέας γεωλογικής εποχής μονοδιάστατα. Για παράδειγμα, να βασιστούμε μονόπλευρα στη γνώση των λεγομένων «ειδικών», όπως και να βάλουμε όλη την πίστη μας στις λύσεις που προτάσσουν αποκλειστικά και μόνο τη μεγάλης κλίμακας τεχνολογία. Αυτή είναι μια πολύ σοβαρή συζήτηση που σε κάποιες χώρες έχει ήδη αρχίσει να λαμβάνει χώρα.

Πολλοί επιστήμονες έχουν κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου για τα

προβλήματα που μπορούν να προέλθουν από την απόθεση της εμπιστοσύνης μας αποκλειστικά σε ειδικούς και στην τεχνολογία. Κάποια από τα προβλήματα αφορούν γεωπολιτικές συγκρούσεις από την ανεξέλεγκτη χρήση της τεχνολογίας μεγάλης κλίμακας (Corry, 2017). Από την άλλη μεριά, πολλοί εστιάζουν στις ανυπολόγιστες καταστροφές που μπορούν να προκληθούν από την αποτυχία εφαρμογής μεγάλης κλίμακας τεχνολογιών, καθώς αυτές δεν έχουν αποδειχθεί ασφαλείς για ευρεία χρήση (Anshelm & Hansson, 2014· Baskin, 2019· Subsidiary Body on Scientific, Technical and Technological Advice, 2012· Szerszynski et al., 2013).

Σε αντιδιαστολή με μια μονόπλευρη απάντηση στα προβλήματα και τις κρίσεις της Ανθρωπόκαινου, θα αντιπαραβάλω αυτή μιας πλουραλιστικής/δημοκρατικής προσέγγισης. Αυτό, πολύ απλά, σημαίνει ότι δεν απορρίπτεται η τεχνολογία μεγάλης κλίμακας και η γνώση των λεγόμενων «ειδικών», αλλά ότι θα πρέπει να ανήκει σε έναν καμβά απαντήσεων μέσα στις οποίες περιλαμβάνονται, επίσης, οι απαντήσεις και οι γνώσεις από τις τοπικές κοινωνίες, τους τοπικούς θεσμούς, τα κοινωνικά κινήματα και τις συλλογικότητες, διεθνείς και εθνικούς οργανισμούς και μη κυβερνητικές οργανώσεις.

Όπως παρατηρούν ο David Bollier και η Silke Helfrich (2019, σ. 320) στο βιβλίο τους «Free, Fair and Alive: The Insurgent Power of the Commons», τα παγκόσμια κλίμακας προβλήματα επιλύονται καλύτερα, όταν τμηματοποιούνται και αντιμετωπίζονται σε διαφορετικά επίπεδα, από το μικρότερο προς τα πάνω. Για να συμβεί, όμως, αυτό, πρέπει να εμπιστευτούμε, πρώτον και κυρίως, τη δύναμη και τη γνώση των τοπικών κοινωνιών και των φορέων που βιώνουν τα απτά αποτελέσματα ενός προβλήματος και όχι να δώσουμε λευκή επιταγή στις γενικού περιεχομένου απαντήσεις διεθνών και εθνικών φορέων που, πολλές φορές, λειτουργούν με μια λογική, η οποία έρχεται σε σύγκρουση με τις ανάγκες και τα συμφέροντα των κοινωνιών που βιώνουν τα αποτελέσματα του προβλήματος. Μάλιστα, η Παγκόσμια Τράπεζα έχει αναγνωρίσει εδώ και καιρό την ανάγκη για συμπερίληψη των τοπικών κοινωνιών στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων (World Bank, 2006). Ουσιαστικά, η μέχρι και σήμερα αδυναμία των πολιτικών συστημάτων να εμπιστευτούν τις τοπικές κοινωνίες που βιώνουν εκφάνσεις παγκοσμίων προβλημάτων, μας αποτρέπει από το να αντιμετωπίσουμε, αλλά και να κατανοήσουμε, το πρόβλημα στο σύνολο του.

Το ίδιο συμβαίνει και με την αντιμετώπιση του προσφυγικού. Οι λύσεις που εστιάζουν στην καταστολή και κράτηση, οι επιχορηγήσεις για δομές, που λειτουργούν ως μέσα ελέγχου και καταστολής, καθώς και η μετα-

τροπή τοπικών κοινωνιών σε φυλακές ψυχών, δε λύνουν το πρόβλημα, απλώς το μετακυλίνουν, με τη χρήσιμη συμβολή εθνικών σωμάτων που δε λειτουργούν προς όφελος των κοινωνιών στο σύνολο τους. Είναι πολλές οι φορές που οι τοπικές κοινωνίες, ανεξάρτητα από το αν έχουν συντηρητικές ή προοδευτικές διοικητικές αρχές, λαμβάνουν διαφορετικές αποφάσεις από τις κεντρικές ηγεσίες. Να δούμε για παράδειγμα την εγκατάσταση ανεμογεννητριών στα νησιά, ή άλλες περιφέρειες της Ελλάδας, αλλά και το ίδιο το προσφυγικό στα συνοριακά νησιά της χώρας.

Μια πολύπλευρη απάντηση στις συνεχιζόμενες και διαρκείς κρίσεις σαν αυτή του προσφυγικού θα μπορούσε να προσφέρει την ανάπτυξη νέων εργαλείων δημοκρατικής διακυβέρνησης και κοινωνικής προόδου με διευρυμένη κοινωνική ισότητα, καθώς, όσο περισσότερο οι πολίτες εκπαιδεύονται στη συμμετοχή στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, τόσο περισσότερο μπορούν να αντιληφθούν την πολυπλοκότητα των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, αλλά και να αναπτύξουν μεγαλύτερη ενσυναίσθηση για αυτούς που αντιμετωπίζουν το πρόβλημα (Tronto, 2013· Williams, 2020).

Οι λύσεις σε τοπικό επίπεδο δεν είναι κάτι που πρέπει να το εφεύρουμε από το μηδέν. Είναι ήδη εδώ μαζί μας, γύρω μας. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να μάθουμε να το βλέπουμε και το θεωρούμε μέρος της λύσης και όχι του προβλήματος (Gibson et al., 2015· Gibson-Graham et al., 2013). Η εμπειρική γνώση σε διάφορες γωνίες του πλανήτη μας έχει προσφέρει εξαιρετικά δεδομένα για την αποτελεσματικότητα των απαντήσεων σε επιμέρους προβλήματα, όταν οι κοινωνίες είναι ενεργές και οι δράσεις τους λαμβάνονται θεσμικά υπόψιν (Ostrom, 2010).

Επίλογος

Το προσφυγικό ήρθε για να μείνει. Παρότι δεν ξεκίνησε στις μέρες μας, την περίοδο αυτή έχει αποκτήσει μεγάλες διαστάσεις, λόγω και της έντασης του φαινομένου ως αποτέλεσμα γεωπολιτικών αναταράξεων και οικολογικής αποσταθεροποίησης. Η παρατήρηση ότι πλέον ζούμε στην Ανθρωπόκαινο, μας ειδοποιεί ότι το προσφυγικό θα είναι μαζί μας για πολύ καιρό. Οι σημερινές απαντήσεις που δίνουν κράτη όπως το ελληνικό, αλλά και οι διεθνείς οργανισμοί, δεν είναι βιώσιμες. Το πρόβλημα είναι δομικό και χρειάζεται μια ριζική ανανέωση του τρόπου με τον οποίο συγκροτείται η πολιτική γύρω από αυτό. Η νέα γεωλογική εποχή ήρθε για να θέσει υπαρξιακά ερωτήματα στις φιλελεύθερες δημοκρατίες και ο τρόπος που η κάθε μια θα απαντήσει σε αυτά, θα ανοίξει και νέα μονοπάτια πολιτικής

διαδρομής είτε θέτοντας τη δημοκρατία σε αμφισβήτηση μέσω της ανα- παραγωγής μονοπλεύρων απαντήσεων σε πολύπλευρα προβλήματα είτε εμπλουτίζοντάς τις με νέες μορφές συμμετοχής και εκπροσώπησης, που, δυσνητικά, θα μπορούσαν να κάνουν τις κοινωνίες μας πιο ανθεκτικές στις οικολογικές και γεωπολιτικές κρίσεις και συλλογικά πιο δίκαιες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

- Anshelm, J. & Hansson, A. (2014). Battling Promethean dreams and Trojan horses: Revealing the critical discourses of geoengineering. *Energy Research & Social Science*, 2, 135-144. doi.org/10.1016/j.erss.2014.04.001
- Baldwin, A., Fröhlich, C. & Rothe, D. (2019). From climate migration to anthropocene mobilities: Shifting the debate. *Mobilities*, 14(3), 289-297. doi.org/10.1080/17450101.2019.1620510
- Baskin, J. (2019). *Geoengineering, the Anthropocene and the end of nature*. Cham: Palgrave Macmillan.
- Bollier, D. & Helfrich, S. (2019). *Free, fair, and alive: The insurgent power of the commons*. Ανακτήθηκε από http://epe.lac-bac.gc.ca/101/200/300/new_society_publishers/free/index.html
- Certini, G. & Scalenghe, R. (2015). Holocene as Anthropocene. *Science*, 349(6245), 246-246. doi.org/10.1126/science.349.6245.246-a
- Chakrabarty, D. (2018). Anthropocene Time. *History and Theory*, 57(1), 5-32. doi.org/10.1111/hith.12044
- Chancel, L., Piketty, T., Saez, E. & Zucman, G. (2022). *World Inequality Report 2022*. SOMO.
- Corry, O. (2017). The international politics of geoengineering: The feasibility of Plan B for tackling climate change. *Security Dialogue*, 48(4), 297-315. doi.org/10.1177/0967010617704142
- Crutzen, P. & Stoermer, Eugene. F. (2000). The Anthropocene. *IGBP Newsletter*, 41, 17-18.
- Dryzek, J. S. & Pickering, J. (2019). *The politics of the anthropocene* (First edition). Oxford University Press.
- Ebrahimi-arjestan, M. & Wang, G. (2017). Determining decoupling points in a supply chain networks using NSGA II algorithm. *Journal of Industrial Engineering and Management*, 10(2), 352. doi.org/10.3926/jiem.2158
- Gibson, K., Rose, D. B. & Fincher, R. (Επιμ.) (2015). *Manifesto for living in the anthropocene*. Punctum Books.
- Gibson-Graham, J. K., Cameron, J. & Healy, S. (2013). *Take Back the Economy: An Ethical Guide for Transforming Our Communities*. University of Minnesota Press. doi.org/10.5749/minnesota/9780816676064.001.0001
- Görg, C., Plank, C., Wiedenhofer, D., Mayer, A., Pichler, M., Schaffartzik, A. & Krausmann, F. (2020). Scrutinizing the Great Acceleration: The Anthropocene and its analytic challenges for social-ecological transformations. *The Anthropocene Review*, 7(1), 42-61. doi.org/10.1177/2053019619895034

- Haas, W., Singh, S. J. & Musel, A. (2018). *Decoupling and dematerialisation of the economy*. Ανακτήθηκε από <http://www.ejolt.org/2012/12/decoupling-and-dematerialisation-of-the-economy/>
- Hamilton, C. (2013). *Earthmasters: The dawn of the age of climate engineering*. Yale University Press.
- Hamilton, C. (2017). *Defiant earth: The fate of humans in the anthropocene* (1st ed.). Polity.
- Hanusch, F. (2018). *Democracy and climate change*. Routledge/Taylor & Francis Group.
- Kuhn, T. S. (1996). *The structure of scientific revolutions* (3η εκδ.). University of Chicago Press.
- McNeill, J. R. & Engelke, P. (2014). *The great acceleration: An environmental history of the anthropocene since 1945*. The Belknap Press of Harvard University Press.
- Ostrom, E. (2010). Beyond Markets and States: Polycentric Governance of Complex Economic Systems. *American Economic Review*, 100(3), 641-672. doi.org/10.1257/aer.100.3.641
- Parekh, S. (2020). *No Refuge Ethics and the Global Refugee Crisis*. Oxford University Press USA - OSO. Ανακτήθηκε από <http://public.eblib.com/choice/PublicFullRecord.aspx?p=6313343>
- Steffen, W., Broadgate, W., Deutsch, L., Gaffney, O. & Ludwig, C. (2015). The trajectory of the Anthropocene: The Great Acceleration. *The Anthropocene Review*, 2(1), 81-98. doi.org/10.1177/2053019614564785
- Subsidiary Body on Scientific, Technical and Technological Advice. (2012). Impacts of Climate-Related Geoengineering Related on Biological Diversity. Convention on Biological Diversity, Montreal.
- Szerszynski, B., Kearnes, M., Macnaghten, P., Owen, R. & Stilgoe, J. (2013). Why Solar Radiation Management Geoengineering and Democracy Won't Mix. *Environment and Planning A: Economy and Space*, 45(12), 2809-2816. doi.org/10.1068/a45649
- Tronto, J. C. (2013). *Caring democracy: Markets, equality, and justice*. New York University Press.
- United Nations Environment Programme (Επιμ.). (2009). *From conflict to peacebuilding: The role of natural resources and the environment*. United Nations Environment Programme.
- Williams, M. J. (2020). The possibility of care-full cities. *Cities*, 98, 102591. doi.org/10.1016/j.cities.2019.102591
- World Bank. (2006). *Protecting and Improving the Global Commons: 15 Years of the World Bank Group Global Environment Facility Program*. Washington, DC: World Bank. Ανακτήθηκε από <http://documents.worldbank.org/curated/en/494281468316144627/Protecting-and-improving-the-Global-Commons-15-years-of-the-World-Bank-Group-Global-Environment-Facility-Program>
- Xu, X., Tan, Y. & Yang, G. (2013). Environmental impact assessments of the Three Gorges Project in China: Issues and interventions. *Earth-Science Reviews*, 124, 115-125. doi.org/10.1016/j.earscirev.2013.05.007
- Χριστόπουλος, Δ. (2020α). *Αν το προσφυγικό ήταν πρόβλημα θα είχε λύση*. Πόλις.
- Χριστόπουλος, Δ. (2020β). Δημήτρης Χριστόπουλος στο iEidiseis: Αν γίνου-

με το μαντρόσκυλο της Ευρώπης, η Ευρώπη θα μας φέρεται σαν μαντρό-
σκυλο [NewsMedia]. *iEidiseis*. Ανακτήθηκε από <https://www.ieidiseis.gr/politiki/item/43992-dimitris-xristopoulos-sto-ieidiseis-an-ginoume-to-mantroskylo-tis-evropis-i-evropi-tha-mas-feretai-san-mantroskylo?fbclid=IwAR1aExRvNDvIW41jfLKGbioXDjKTIFxCd1NcOoNekcWZ6B9gfXIA4UI5ZXY>